

Only valid for Digital and DELTA locomotives:

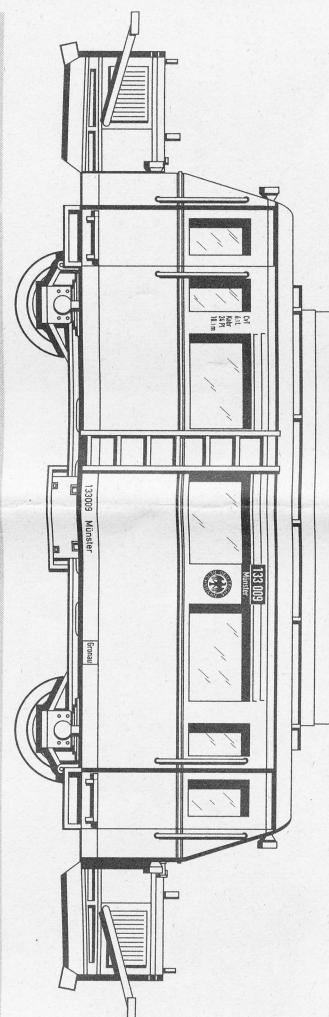
This device complies with Part 15 of the FCC Rules.

Operation is subject to the following two conditions:

- (1) This device may not cause harmful interference, and
- (2) this device must accept any interference received, including interference that may cause undesired operation.

60 0371 1196 na
Printed in Germany
Imprimé en Allemagne
Anderungen vorbehalten

Gedruckt auf 100 % Recycling Papier

märklin
HO

34231

DRG VT 133 009 / 010

Durch die Neuorganisation der deutschen Eisenbahnen in den Zwanziger Jahren und die zunehmende Konkurrenz des Straßenverkehrs waren die Klein- und Nebenbahnen gezwungen, ihren Betrieb wettbewerbsfähig zu gestalten. Das Konzept von Triebwagen mit Verbrennungsmotor erschien zur Rationalisierung geeignet; entsprechende Fahrzeuge mußten jedoch erst entwickelt und getestet werden.

Nach zahlreichen Konstruktionen verschiedener Hersteller setzte sich der Schienenbus der Waggonfabrik Wismar bei einer Reihe von Bahngesellschaften durch. Der Prototyp von 1931 wies bereits alle Merkmale des späteren Serienfahrzeugs auf. Für den Betrieb in beiden Fahrtrichtungen waren zwei getrennte Antriebe eingeplant: der jeweils vordere Motor arbeitete auf die hintere Achse. Motoren und Getriebe wurden aus kostengründen aus dem Automobilbau übernommen. Wie bei zeitgenössischen Bussen und Lastwagen waren die Motoren – zunächst Benzинmotoren von Ford mit 40 bis 50 PS – in typischen Vorbauten an den Enden des Wagenkastens angeordnet. Diese „nasen“ brachten den Wismarer Schienenbussen Spitznamen wie „Ameisenbär“ oder „Schweineschnäuzchen“ ein. Bis 1941 wurden fast 100 dieser Triebwagen in fünf verschiedenen Ausführungen gebaut.

1933 wurden für die Saarbahnen die Omnibusse Nr. 71 und 72 gebaut, die zur Anpassung an Bahnsteige höhergezogene Türen, die ein erhöhtes Dach erhielten. Sie wurden bei der DRG als VT 133 009 und 010 ab 1937 der Direktion Münster zugewiesen. Einer dieser Wismar-Busse gelangte als VT 89 900 noch für einige Jahre zur DB.

The shortline and branchline railroads were forced by the new organization of the German railroads in the 1920s and by the increasing competition from roads to make their own operations more competitive. The concept of railcars with combustion motors seemed to be a suitable solution, but appropriate vehicles had to be first developed and tested.

After numerous designs from various manufacturers, the railbus from the firm Wismar Waggonfabrik found acceptance with a group of railroad companies. The prototype of 1931 already had all of the features of the later production vehicles. Two separate drive mechanisms were installed for operation in both directions: the motor at one end powered the axle at the opposite end. Motors and transmissions were adopted from the automobile industry to save costs. Just as the busses and trucks of the time, the motors were initially gasoline motors from Ford with 40 to 50 horsepower – located under typical hood superstructures at the ends of the car body. These "noses" prompted nicknames for the Wismar railbuses such as "ant eater" or "pig's snout". By 1941 almost 100 of these railcars had been built in five different versions.

In 1933 omnibusses nos. 71 and 72 were built for the Saar Railways. The roof and doors on these units were built higher to fit the station platforms on these lines. They were assigned by the DRG to the Münster District as VT 133 009 and 010. One of these Wismar railbuses even served for a few years as VT 89 900 on the DB.

En raison de la réorganisation des Chemins de fer allemands dans les années 20 et de la concurrence croissante du trafic routier, les petits réseaux de chemins de fer et les réseaux secondaires furent obligés de se montrer concurrentiels. Le concept de la rame automotrice avec moteur à combustion semblait indiqué pour la rationalisation. Des véhicules correspondants devaient toutefois d'abord être développés et testés.

Succédant à de multiples modèles produits par différents constructeurs, c'est finalement l'autorail du constructeur de wagons Wismar qui s'est imposé auprès de toute une série de sociétés de chemins de fer. Le prototype de 1931 présentait déjà toutes les caractéristiques des futurs véhicules de série. Deux moteurs séparés étaient installés pour l'exploitation dans les deux sens du trafic: le moteur situé à chaque fois à l'avant travaillant sur l'essieu arrière. Pour des raisons de coûts, les moteurs et les jeux d'engrenages adoptés venaient de l'industrie automobile. Tout comme sur les autobus et les camions contemporains, les moteurs – au départ des moteurs à essence de 40 à 50 PS produits par Ford – étaient installés sur des plates-formes ayant typiques situées aux extrémités de la caisse. Ces „nez“ valaient aux autorails de Wismar des surnoms comme „le fourmillier“ ou „griou de cochon“. Près 1941 d'une centaine de ces rames automotrices furent construites dans cinq versions différentes.

Les omnibus n° 71 et 72 ont été construits en 1933 pour les chemins de fer des Saarbahnen. Ils furent dotés de portes et d'un toit surélevés adaptés aux quais. Ils furent affectés à la Direction de Münster à partir de 1937, en guise de VT 133 009 et 010. L'un de ces bus Wismar fut encore intégré aux Chemins de fer de la Deutsche Bundes-

Door de reorganisatie bij de Duitse spoorwegen in de jaren twintig en de toenemende concurrentie van het wegverkeer waren de kleine lijnen en de zijdlijnen gedwongen hun bedrijf economischer in te richten. Het concept van treinen met verbrandingsmotor leek geschikt voor de rationalisering, maar zulke voertuigen moesten eerst ontwikkeld en getest worden.

Na vele constructies van diverse fabrikanten had de railbus van de Waggonfabrik Wismar bij een groot aantal spoorwagenaars een groot succes. Het prototype uit 1931 toonde reeds alle kenmerken van het latere serievoertuig. Voor het beginnen in beide richtingen waren twee gescheiden aandrijfassen aanwezig, die motor die voorzag werkte op de achterste as. Motoren en aandrijfingen werden vanwege de kosten uit de automobielbouw overgenomen. Net als bij de bussen en vrachtwagens uit dezelfde tijd waren de motoren – eerst benzinemotoren van Ford met 40 à 50 pk – in typische neuzen op het eind van de rijtuigpak opgeplaatst. Deze neuzen leverden de railbussen van Wismar bijnaam op als „mierenneus“ en „varkensneus“. Tot en met 1941 werden bijna 100 van deze treinstellen in vijf verschillende uitvoeringen gebouwd.

In 1933 werden voor de Saarbahnen de railbussen nr. 71 en 72 gebouwd, die voor de aansluiting op de personenbussen kwam als VT 89 900 nog enkele jaren bij de DB.

Con el nacimiento de la veintitantas y las treinta y cinco ferrocarriles que daban servicio a los Estados Unidos, se creó una red de tráfico por carretera, las pequeñas compañías ferroviarias quedaron desplazadas y las líneas secundarias se vieron obligadas a modernizarse. El concepto de tráfico con automotores con motores de combustión parecía un modo apropiado para la necesaria racionalización. Sin embargo, los vehículos correspondientes todavía tenían que ser desarrollados y probados.

Después de numerosas construcciones de varios prototipos, se llegó a implantar entre varias compañías el automóvil de la Fábrica de Vagones Wismar. El prototipo del año 1931 ya presentaba todas las características del futuro modelo de serie. Para una circulación en ambos sentidos se habían montado dos propulsiones separadas: el motor delantero correspondía respectivamente al eje trasero. Para ahorrar costos se tomaron los motores y las transmisiones de la industria del automóvil. Siguiendo la tradición de la época, los motores de autobuses y camiones con combustión de gasolina de Ford con 40 hasta 50 PS estaban instalados debajo de los típicos capós en ambos extremos de la caja del vagón. Estos promontorios resp. "nacées" fueron el motivo del apodo "Oso Hormiguero" o "Naco de Cochinitillo" del automotor de Wismar. Hasta el año 1934 se llegaron a construir casi 100 ejemplares en cinco años de este automotor.

In seguito alla riorganizzazione delle ferrovie tedesche negli anni Venti ed alla crescente concorrenza del traffico stradale, le ferrovie piccole e locali furono costrette a confrontare il proprio esercizio a criteri di competitività. La concezione delle automotrici con motori a combustione interna apparve adatta da una razionalizzazione, però si dovettero prima progettare e collaudare i corrispondenti mezzi di trazione.

Under 1920-talet försökte man lösa konflikten och genombrottet tilltagande konkurrensen av vägtransporten kraftigt. Men rationaliseringen lättsakade att bli konkurrensen och smälte i bilanons marknadsandelar. Motorcykeln kom att få en viktig position i den svenska bilindustrin och försöktes först utvecklas och testas.

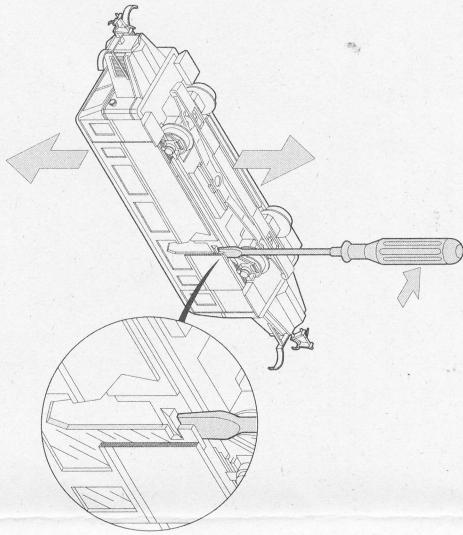
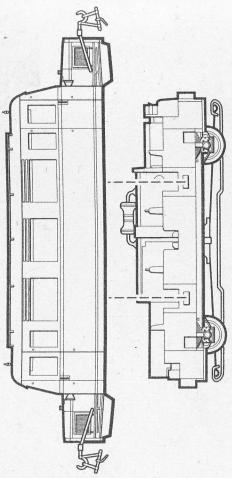
Efter talrige konstruktioner fra forskellige producenter vandt
Königsberger konstruktionen ved konkurrencen. Denne konstruktion
var den mest kompakte og den bedste i hensyn til vægt. Det gav
den tiltagende konkurrence for vejtrafikken var de smæreste
baner og sidebanerne twinger til at udforme deres drift konkurrencestyrktigt. Planen for motorvogne med forbrennings-
motor viste sig egnet til rationalisering, men passendé-
kortøjer skulle dog først udvikles og approves.

Dopo numerose realizzazioni di differenti costruttori, presso un gruppo di compagnie ferroviarie si affermò l'autobus a rotella della Fabbrica di Vagoni Wismar. Il prototipo del 1931 presentava già tutte le caratteristiche dei successivi modelli di serie. Per i tessicini in entrambi i sensi di marcia venivano installati due motori separati, il rispettivo motore in posizione anteriore lavorava sull'assale posteriore. Motori e trasmissioni, per ragioni di costi, vennero derivati dalla produzione automobilistica. Come nel caso degli autobus e degli autocarri contemporanei, i motori – all'inizio dei motori a benzina della Ford con potenza tra 40 e 50 HP – erano disposti entro i tipici avancarri alle estremità della cassa della carrozza. Questi „nasi“ fecero guadagnare agli autobus su totale della Wismar dei soprannomi come „Fornichiere“ oppure „Musetto da maiale“. Sino al 1941 vennero costruite quasi 100 di queste automotrici in cinque dif-

Under 1920-talet försökte man lösa konflikten och genombrottet tilltagande konkurrensen av vägtransporten med snabba och billiga bilar. Detta ledde till att bilen kom att bli konkurrenskraftig. Men rationaliseringen lämpade sig motorsystemet och det ledde till att förbränningsmotorer, som är den teknik som har kvarterat i bilen sedan dess, uppfanns och testades.

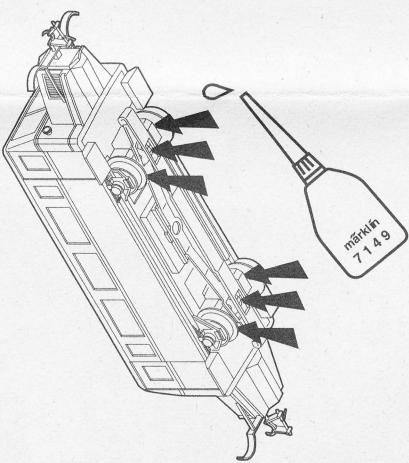
Under åren följde en rad utvecklingar i bussarna. År 1931 kom den första bussen med motor i front, och 1933 kom den första bussen med hydrauliskt bromssystem. År 1935 kom den första bussen med lastuttag i taket. År 1937 kom den första bussen med rörlig sittplatsdel för att få plats till extra passagerare. År 1941 kom den första bussen med lastuttag i golvet. År 1946 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1950 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1955 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1960 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1965 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1970 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1975 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1980 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1985 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1990 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 1995 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 2000 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 2005 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 2010 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 2015 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet. År 2020 kom den första bussen med lastuttag i taket och lastuttag i golvet.

Efter tærlige konstruktioner fra forskellige producenter vandt skinnebusserne fra vogntilskrivningen Wismar anerkendelse hos en række af jernbaneselskaber. Prototypen fra 1931 opviste en række af tekniske fejl, der dog ikke var kritiske for den ledet kørtej. Til drift var dog korsetstyringerne var der indbygget til at dække de øvrige led. Denne til enhver tid forreste motorarbejdede på den bageste aksel. Motorer og drev blev aldrig omkonstrueret, men det gav et betydeligt forbedret kørefølelse. Motorerne var først og fremmest benzindrevne fra Ford på 40 til 50 hk – anbragt i typisk tremøynginger for enderne at vogntakken. Disse „næser“ indbragte Wismar- skinnebusserne også navne som „myresuget“ eller „svinetynde“. Indtil 1941 blev der bygget næsten 100 af disse motorvogne i fem forskellige udførelser.

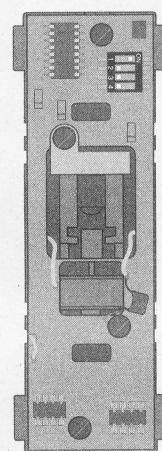
Gehäuse abnehmen
Removing body
Démontage de la chaudière et de l'abri
Kap afnemen
Quitar la carcasa
Asportazione del mantello
Aviágnsa lokkápan
Overdeelen aftages

Schmierung nach etwa 40 Betriebsstunden
Lubrication after approximately 40 hours of operation
Graissage après environ 40 heures de marche
Smearing na ca. 40 bedrijfsuren
Engrase a las 40 horas de funcionamiento
Lubrificazione dopo circa 40 ore di funzionamento
Smörjning efter ca. 40 körtimer
Smøring efter ca. 40 driftstimer

Seriemäßig: konventioneller Betrieb	Equipped at the factory for: conventional operation
En série: fonctionnement conventionnel	
Funktionsmäßig: traditionelle aandrijving	
Funcionamiento convencional de serie	
Impostazione di serie: funzionamento tradizionale	
Seriemässigt: konventionell drift	
Seriemässig: konventionel drift	

Betrieb mit DELTA und Digital
Operation with DELTA and Digital
Exploitation avec DELTA et Digital
Bedrijf met DELTA en Digital
Funcionamiento DELTA y Digital
Funzionamento con DELTA e Digital
Drift med DELTA och Digital
Drift med DELTA og Digital

Einstellu.
BELL.

Setting the mode of operation and address

Réglage du mode de fonctionnement et dé

Instelling van de bedrijfsoort en het adres voor het traject
dienstverlening

Impostazione del tipo di funzionamento

Inställning av driftsätt och adress

Indstilling af driftsform og adresse

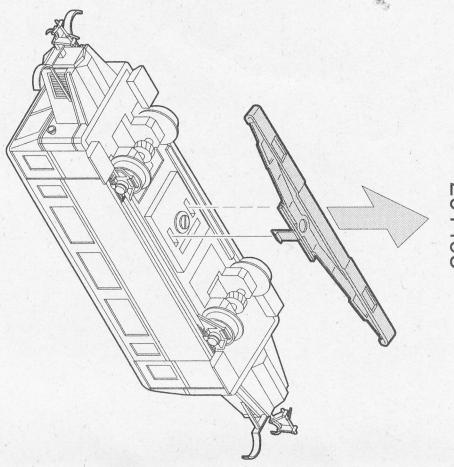
DELTA			
6608	6604/6605	ON	Digital
1		1---	78
2		12--	72
3		1-3-	60
4		1--4	24
-		1234	80
		ON	Digital
		-234	02
		1-34	06
		--34	08
		12-4	18
		-2-4	20
		--4	26
		123-	54
		-23-	56
		--3-	62
		-2--	74

→ ON
1 2 3 4

→ NO
1 2 3 4

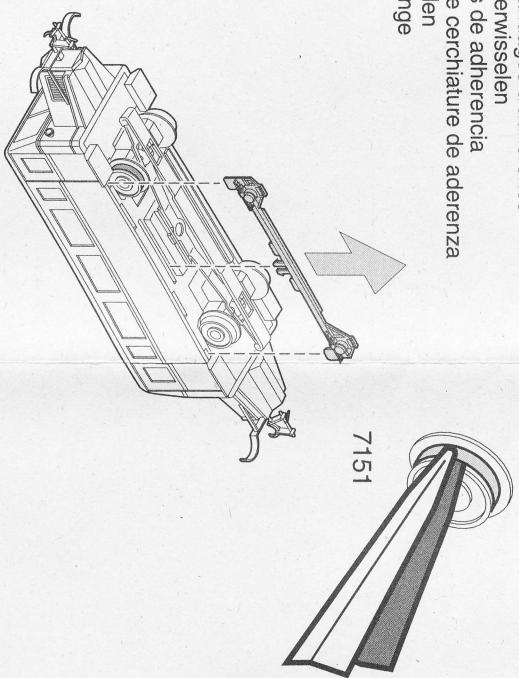
Seriemäig
Equipped at the factory
En série
Seriematiq

De serie
Impostazione di
Seriemässigt
Seriemässig

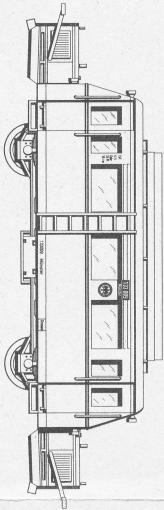
201495

Schleifer auswechseln
Changing pickup shoe
Remplacer les frotteurs
Sleepcontacten uitwisselen
Cambiar el patín toma corriente
Sostituzione del pattino
Släpskon byts
Udskifting af slæbesko

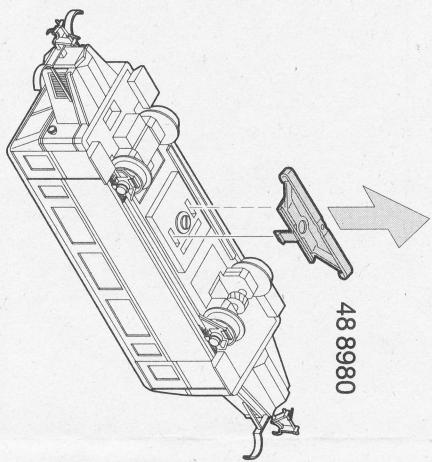
7151

34231

Korrektur
Correction
Correction
Correctie
Corrección
correzione
Rättelse
Rettelse

märklin
HO

Schleifer auswechseln
Changing pickup shoe
Remplacer les frotteurs
Sleepcontacten uitwisselen
Cambiar el patín toma corriente
Sostituzione del pattino
Släpskon byts
Udskiftning af slæbesko

48 8980